

[Kim Behnke]

Til hr. Arne Melchior er der kun at sige, at Fremskridtspartiet ingenlunde ønsker at skulle sammenligne sig med denne verdens store genier. Jeg gør blot opmærksom på, at det ikke imponerer os, at der konstant er et flertal imod os her i Folketinget. Det, der interesserer os, er, at den politik, som vi har skitseret, intetsteds i verden er modbevist, hvorimod flertallets politik her har vist sig at føre til problemer – store problemer.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Duetoft for en kort bemærkning, og så regner jeg med, at vi skal gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, bare sige til hr. Kim Behnke: Jamen befolkningen har jo valgt. Når hr. Kim Behnke siger, at befolkningen skal have lov til at vælge, om de vil have kultur eller ikke kultur, er svaret, at befolkningen har valgt. Der er 167 mandater i denne sal, der mener, at befolkningen også skal have kultur, og der er 12 mandater, der mener, at vi skal tilbage til et stenalderssamfund. Befolkningen har valgt.

Marianne Jelled (RV):

Jeg vil gerne indlede med at bekræfte noget af det, hr. Lykketoft sagde i sit indlæg tidligere på dagen, nemlig bekræfte det udmærkede samarbejde, der har været mellem Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre under finanslovforhandlingerne. Det har været et lige så udmærket samarbejde som det, Det Radikale Venstre har haft med regeringen i den samme periode om den samme sag.

Det har i virkeligheden været nogle meget udramatiske forhandlinger, og det gjorde jo også, at vi havde mulighed for at slutte relativt hurtigt. Det gjorde vi jo under indtryk af den uro, der var omkring Danmark, i særdeleshed den valutauro, der var. I virkeligheden er behandlingen af finansloven og behandlingen af Danmarks forhold til EF i samme periode udtryk for, at Folketinget udmærket, med stor ansvarsbevidsthed kan løse nogle meget store problemer. Og i virkeligheden er det jo også et udtryk for, at politikerne og Folketinget er bedre end deres rygte.

Jeg vil gerne knytte endnu en lille kommentar til hr. Lykketofts indlæg vedrørende aktiesalg og forholdet mellem 1992- og 1993-finanslovene.

Jeg opfattede egentlig det tilsagn fra finansministeren om, at vi kunne gøre det på den måde, som vi nu alle sammen har været enige om, som en venlighed, der i virkeligheden gjorde det nemmere, bl.a. for Det Radikale Venstre, at få finanslovsforslaget til at hænge sammen.

Men det er klart, at den type beslutninger er noget af det, der kan lægge et slør over selve udgiftspolitikken. Men det er dog et slør, der er til at leve med, fordi der er nogenlunde styr på slørets størrelse. Det ville være en anden sag, hvis man slet ikke havde et eller andet styringsinstrument, som gjorde, at vi kunne have en rimelig udgiftspolitisk linje i arbejdet herinde. Det vender jeg tilbage til.

Det er en anden slags finanslov, som flere har sagt. Og det er stadig væk en ansvarlig og stabil hovedlinje, der ligger i finansloven, ligesom der har gjort det i mange år.

Men når det er en anden slags finanslov, er det også, fordi der blev enighed i løbet af efteråret om at lave en anden vægtning i den økonomiske politik. Det Radikale Venstre meldte som bekendt i juli og august måned, at vi mente, tiden var inde til en målrettet lempelse af den økonomiske politik. Og baggrunden for den melding var, at Danmark igennem en årrække har haft en stabilt lav inflation og et stabilt højt overskud på betalingsbalancen.

Alligevel havde vi stadig væk lavkonjunktur, stigende ledighed og stort statsunderskud. Derfor var – og er – tiden inde til, at vi prøver at bruge det råderum, som den økonomiske politik igennem 1980'erne har skabt, til at fremme beskæftigelsen uden at sætte de gode resultater over styr og uden at forværre statsfinansieringen.

De målsætninger, formuleret på hvert partis måde at gøre det på, var vi enige om. Og derfor har vi været fælles om at skabe en anden slags finanslov, set på baggrund af de samme forudsætninger, som jeg her har gjort rede for.

Det synes jeg er betryggende, og derfor er der også grund til at sige, at det jo er en af årsagerne til, at der er troværdighed bag den økonomiske politik i Danmark, og det er en af årsagerne til, at vi – hvad jeg håber vi kan fortsætte med – har kunnet håndtere valutauro og